

Pas a pas: lliçons que mai s'obliden

CARME BADENES

Les 6:06. Un altre dia. La llumeneta verda dels números i la veu del locutor de ràdio donant no sé quines notícies m'aboquen a la "crua" realitat. Sóc prou "manioseta" - "pena", em diu un bon amic covarxi!, i, si puc, sempre em desperte a una hora cap-i-cua.

Fa fred.

És dissabte i la setmana no ha estat especialment fàcil. El tercer refredat de la "temporada otoño-invierno". M'arrossege directament i indefectiblement cap al paquet de mocadors de paper. A caram!, quan t'agafa un embós de les vies -tant s'hi val si són les altes, com les mitges, com les baixes- d'açò...les respiratòries, em referia, bé, que ja et pots amanir. Tot passarà, supose. Un parell de paquets, uns dies de nas escaldat, i...anar fent!

En fi, en acabar aquest afer de tràmit matinal i buidada la bufeta, vaig a la cuina. Unes ametletes i un poc de mel de romer, acompanyades d'un trosset de pa...un bon "xute" de cafeïna en estat pur... una dutxe-ta... vestir-se... acabar d'enllestir la motxilla, i, cap al carrer!

Lalé encara es dibuixa davant de la cara. El termòmetre marca uns escassos 5 graus.

-Bon dia, com ha anat el viatge fins aquí?- vénen de les Coves, m'arregluen a Atzeneta i eixim cap al nostre destí: Les Useres.

Deu minuts més enllà i ja hi som: cares de son. I què voleu? Les d'un dissabte a les vuit del matí, per a uns. Per a altres, les que es poden tenir l'endemà d'una marxa nocturna La Pobla- Les Useres, amb arribada cap a la una de la matinada, i seguida d'una nit en sacs de "dormir". I allà tots, plantats al mig de la Plaça del Loreto, fent botets per escalfar els músculs que encara voldrien romandre en la tebior i la placidesa dels llençols de novembre.

Comences a adonar-te'n de les cares de les persones que tens vistes de l'any passat, o d'alguna altra marxa. No saps com es diuen ni d'on són. Però, tant és. Recordes que la marxa anterior es van esforçar com tu, van suar amb tu, van patir el mateix que tu, van riure igual que tu ho vas fer...i això et fa, d'alguna manera,

sentir-te prop d'elles. No cal saber com es diuen ni qui són. I desitges que igual que fa un any les vas veure i vas compartir un dia amb elles, de la mateixa manera, deia, vols retrobar-les el més aviat possible. Junt amb aquesta gent, d'altra, a qui mai no has vist i tampoc saps si hi haurà oportunitat de connectar, perquè el grup és d'uns 25 o 30 caminants i això és molta gent com per a poder "petar" la xerradeta amb tots.

Per fi, el campanar, mut testimoni de les contalles i les corregudes de la gent dels pobles, ens dona l'eixida: són les vuit i cal mamprendre.

Als cinc minuts de marxa, la roba, que fins ara no ens ha fet gens de nosa, resulta clarament innecessària, i els més "matiners" ja s'ameren en suors.

I això no ha fet més que començar.

Unes quantes costeres més enllà i, a la dreta, es veu

el meu poble, "la vila d'Atzeneta, llarga i estreta". Un cert orgull m'envaeix quan des d'allà dalt l'albire, ben pla, allargassat i estret, és veritat, però, al cap i a la fi, el meu poble. I vaig i ho dic en veu alta. Vull que sàpiguen que aquelles casetes que llüissen al sol del matí no em són gens alienes. Algú em recorda que els "albarduscos" degueren ser molt exagerats per confon-

dre un albardó de "matxo" que baixava per la Rambla d'Atzeneta amb una balena, però res no em distrau del meu bon humor. I va i se m'escapen un parell de compassos de l'himne de lloança al poble - potser estarà bé que explique que això de caminar cantant, en mi, és prou normal: és que jo, com sóc molt xerradora, si ningú no em dona conversa, sóc de les que cante...fins que algú es cansa d'escoltar i enceta una conversa, clar!, que és del que es tracta.

Seguim endavant i arribem al cap damunt per després "afuar-nos" barranc avall. A mi, personalment, em va millor pujar que baixar, perquè si hi ha molt de reble, molta pedra i massa pendent, aminore la marxa tot d'una, així és que comence a dir a la gent "passeu, passeu, que jo vaig a la meua. I n'hi ha de tot. Uns passen i s'"embalen", encara que després els tornes a agafar. Uns altres diuen" és igual, és igual, que tampoc tenim